

N:o 19.

Ank. till Riksd. kansli den 12 april 1907, kl. 1 e. m.

Andra Kammarens femte tillfälliga utskotts utlåtande n:o 4, i anledning af väckta motioner om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående nedsättning i afgiften för växelprotest m. m.

Till utskottets förberedande behandling hafva hänvisats två af herr C. A. Danielsson och herr K. Karlsson i Mo inom Andra Kammarerna väckta motioner, n:is 22 och 138, i hvilka föreslås skrifvelse till Kungl. Maj:t angående nedsättning i afgifterna för växelprotest samt bestämmande af progressiv grund för ifrågavarande afgifters utgående.

Motionen n:o 22 är af följande lydelse:

»Med hänvisning till motiveringen i den af mig vid årets riksdag väckta motionen n:o 1 om ändring af § 81 af växellagen af den 17 maj 1880 m. m. får jag dessliques vördsamt föreslå, att Riksdagen behagade besluta i skrifvelse till Kungl. Maj:t i underdånighet anhålla, att Kungl. Maj:t ville utfärda en sådan ändring af kungl. förordningen af den 7 december 1883 angående expeditionslösen, att för »Protest, notarial — — — a) — — — som besökes» stadgas en afgift af 50 öre i stället för 1 krona.»

Den åberopade motiveringen i den jämväl af herr Danielsson väckta motionen n:o 1 lyder sålunda:

Bih. till Riksd. Prot. 1907. 8 Saml. 2 Afd. 2 Band. 17 Häft. (N:o 19).

Motionen
n:o 1.

»För närvarande drager en växelprotest med stämpel inalles en kostnad af 4 kronor 50 öre. Då stämpeln kostar 50 öre, utgöra sålunda de 4 kronorna den ersättning, som uppbares af den person, hvilken verkställer protesten.

Det förefaller, som om detta arfvode vore onödigt högt, och säkerligen skulle öfverallt lämpliga personer finnas hugade att åtaga sig uppdraget att verkställa växelprotester för ett betydligt mindre arfvode än; det nuvarande.

Det skall icke förnekas, att många växelprotester ha sin grund i gäldenärens slarf och lättsinne att ikläda sig förbindelser utöfver sin förmåga. När detta är händelsen, medgifves gärna, att inga sådana förmildrande omständigheter föreligga, till hvilka man egentligen behöfver taga hänsyn. Men mestadels är det nog tyvärr så, att oförmågan att fullgöra de åtagna förbindelserna har sin grund i oförvållade olyckor och förluster, och att då öka den redan förut tunga bördan genom denna onödiga skattläggning är icke som sig bör. Men det finnes också, i synnerhet på mera aflägsna orter på landsbygden, en annan kategori af växelacceptanter, för hvilka det är onödigt hårdt att gälda så höga protestkostnader. Det är nämligen så, att det numera blifvit alltmera vanligt att, äfven då små landtbrukare behöfva anlita kredit vid inköp af gödnings- och fodermedel, utsäde m. m. — och huru många smärre landtmän ha tillräckligt mycket kapital för att kunna undvika detta — så säljes det icke till dem utan mot accept. Men många sådana acceptanter sakna förutsättning att förstå växellagens bestämmelser och veta icke, förrän deras växel protesteras, att det icke är med denna som med ett vanligt lån eller en vanlig skuld, att infriandet utan risk kan uppskjutas någon kortare tid, ifall pengar saknas på förfallodagen. Mången liten jordbrukare saknar också med sin 12 à 15 timmars långa arbetsdag tid att föra några böcker, och äfven af detta skäl kan det ofta hända, att han öfverraskas att få utbetala i protestkostnader en summa, som är oskäligt stor i och för sig själf och i ännu högre grad i förhållande till skuldsumman och den försummelse, till hvilken han gjort sig skyldig.

De höga kostnaderna för växelprotester äro sålunda en mycket kännbar och i allo omotiverad extra beskattning af dem, som minst kunna bära en sådan. Den synes icke heller ha något annat ändamål än att skaffa stora inkomster åt de personer, som på grund af gällande lag eller laga förordning äga att förrätta dylika protester. I större städer uppgå dessa inkomster till mycket höga belopp. Äfven på landsbygden är det på sina håll och då förnämligast inom de fattigaste bygderna ett mycket lönande uppdrag att inneha uppdrag att protestera växlar. Det finnes

exempel på, att på platser af icke så synnerligen stor betydelse ute på landsbygden dylika personer ha en inkomst af 1 à 2,000 kronor och kanske mer per år för växelprotester. Att ett sådant olämpligt förhållande kan råda beror naturligtvis därpå, att vid växellagens affattning och bestämmandet af protestkostnaderna hänsyn icke tagits till deras förhållanden, som skola gälda kostnaderna.

Emellertid är det ju en naturlig och prisvärd sträfvan i våra dagar att utjämna oformligheter och att tillse, att de ekonomiskt svaga icke utsättas för onödiga ekonomiska påkänningar. I af naturen mindre lyckligt lottade bygder känner befolkningen som en börda och en orättvisa, att sträfsamma och sparsamma personer, som på grund af de karga förhållandena arbeta för mycket ringa vinst, äfven vid oförvållade svårigheter att inlösa sina förbindelser skola atkrävas en så oskäligt hög extra skatt som den här omhandlade protestkostnaden. Det synes därför icke obilligt, att en ändring vidtages härvidlag.

Enligt gällande växellag af den 8 maj 1880 skall vid verkställande af växelprotest protokoll föras. Men därjämte skall protestförrättaren skriva ett bevis om protesten på själfva växeln. Enligt kungl. förordningen af den 7 dec. 1883 angående expeditionslösen skall ett protestprotokoll gäldas med 2 kr. för första arket och 1 kr. för de öfriga. Alltså blir kostnaden i praktiken 2 kr., då i regeln endast ett ark erfordras. Då för växelprotestens utförande fordras ett besök hos acceptanten, har protestutfär-daren rättighet att därför taga 1 kr. i betalning. Vidare får för beviset å växeln debiteras 1 kr., hvilket tillsammans gör 4 kr., eller med tillägg af stämpelafgiften 4 kr. 50 öre.

Då bevis om protesten åtecknas växel, synes det vara ett onödigt mångskrifveri, att ett särskildt protokoll därjämte behöfver föras. Men i och för en ändring härvidlag erfordras, att de ofvan anförda orden ur växellagen § 81 borttagas. Redan därigenom skulle själfva protestkostnaden reduceras till hälften eller 2 kr. Men i betraktande af den ringa möda, som förrättningsmannen har, och då tyvärr växelprotesternas antal är så stort, att inkomsten för honom i alla fall blir ganska betydlig, förefaller det, som om 50 öre vore skälig ersättning för besöket hos växelacceptanten. Då man vet, att dessa besök verkställas alla på samma tid på dagen, så blefve det äfven med det nedsatta priset säkerligen en god inkomst för den använda tiden.

Genom de här föreslagna åtgärderna skulle sålunda kostnaderna för växelprotesten nedbringas till 1 kr. 50 öre eller med tillägg af stämpelafgiften inalles 2 kr., hvilket synes, redan det, vara en hård beskattning för mindre bemedladt folk, som råka i ekonomiskt trångmål.»

Motionen
n:o 138.

Motionen n:o 138 är af följande lydelse:

»Genom två vid innevarande riksdag af herr C. A. Danielsson väckta motioner har frågan om nedbringandet af kostnaden för växelprotester bragts på tal. Med instämmande i öfrigt i syftet af nämnda motioner, har jag velat än ytterligare fästa Riksdagens uppmärksamhet på önskvärdheten och behovet af en reform i sådan riktning. Såsom bidrag till frågans utredning vill jag till en början anföra ett exempel från området för min verksamhet. Enligt af notarius publicus i Östersund ex officio utfärdadt bevis har antalet protesterade växlar inom Östersund uppgått under

år 1897	till 2,274 stycken
» 1898	» 2,511 »
» 1899	» 2,718 »
» 1900	» 2,913 »
» 1901	» 3,761 »
» 1902	» 4,303 »
» 1903	» 4,244 »
» 1904	» 2,967 »
» 1905	» 2,875 »
» 1906	» 2,724 »

Utan fara för öfverdrift kan sägas, att öfvervägande flertalet af dessa protesterade växlar utgjorts af växlar å små belopp, att protestkostnaden icke kan anses stå i rimligt förhållande till växelsumman.

Enligt ofvan anförda siffror har antalet växelprotester endast i Östersund under de sistförflutna tio åren utgjort per helgfri dag minst 7, åren 1897—1902 steg nämnda medelsiffra till öfver 14 per dag.

Äfven med en högst betydlig reduktion af protestkostnaden skulle sålunda vederbörande förrättningsman, i betraktande af det stora antalet protesterade växlar, blifva väl ersatt för det obetydliga besvär, som är förenadt med en dylik förrättning. Enligt mitt förmenande bör en eventuell nedsättning i protestkostnaderna företrädesvis komma de små växlarna, och därmed de mindre bemedlade, till godo.

För ernående af detta mål borde ock dessa kostnader utgå efter progressiv skala i förhållande till växelsummans storlek. Utan att närmare inlåta mig på hur en dylik metod bör anordnas, anser jag det önskvärdt, att detta uppslag till frågans lösning måtte komma under öfvervägande vid frågans behandling inom vederbörande utskott.

På grund af hvad jag sålunda anfört, hemställer jag, att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande och

framläggande af förslag, åsyftande nedsättning i nu fastställda afgifter för protest af växel, och att dessa afgifter skola utgå efter progressiv grund i förhållande till växelsummans storlek.»

Vid pröfningen af nu föreliggande motioner har utskottet funnit det vara af intresse att inhämta, hvilken ersättning i andra länder uppbäres för verkställande af växelprotest.

Utländsk
lagstiftning.

I *Norge* betalas enligt Lov af den 6 aug. 1897 för protest af växel för hvar person, hos hvilken protest sker:

när växelns belopp icke öfverstiger 2,000 kronor	5 kronor
» » » öfverstiger 2,000 kronor	10 »

Häri ingår äfven ersättning för protestprotokollet. Den nu nämnda afgiften ingår till statsverket, därvid notarius publicus, som verkställt förrättningen, äger afdraga 4 % af inlevererad belopp i uppbördsprovision. Erfordras resa för förrättningen, har notarius publicus rätt till reseersättning och dagtraktamente.

I *Danmark* åtnjuter notarius publicus enligt Sportelreglementet den 22 mars 1814 och plakatet den 8 jan. 1823

för protest af växel å belopp intill 1,000 kronor:	2 kronor
» » » » » » » därutöfver intill 4,000 kronor: 4 »	
» » » » » » » » » 10,000 » 5 »	
» » » » » » » » » » 10 »	

Utöfver denna afgift, som tillfaller förrättningsmannen, erlägges dels en afgift, som utgår med 20 % af den förstnämnda och som tillfaller Justitsväsenets Fond och dels en ersättning till belopp af $\frac{1}{8}$ af lösen till protestvittnena. Totalkostnaden för växelprotest utgör således i allmänhet minst 2 kr. 65 öre och högst 13 kr. 25 öre. I händelse förrättningen verkställs af en stads notarius publicus utom stadens område, ökas hans lösen med $\frac{1}{3}$ af normalbeloppet, och i händelse rättsbetjänt på landet för verkställande af protest nödgas företaga resa, åtnjuter han reseersättning enligt taxa.

Äfven i *Preussen* är enligt Gerichtskostengesetz och Gebührenordnung für Notare, bäge af den 25 juni 1895, protestkostnaden beroende på beloppet af den växel, som protesteras. Notarius publicus' ersättning, som består dels af lösen för själfva upptagandet af växelprotesten och dels af godtgörelse för besöket, utgör sålunda:

för protest af växlar till belopp af högst	120	mark	2 mark	50 pf.
» » » » » » » »	121—	200	»	2 » 80 »
» » » » » » » »	201—	300	»	3 » 40 »
» » » » » » » »	301—	450	»	4 » — »
» » » » » » » »	451—	650	»	4 » 60 »
» » » » » » » »	651—	900	»	5 » 20 »
» » » » » » » »	901—	1,200	»	6 » — »
» » » » » » » »	1,201—	1,600	»	7 » — »
» » » » » » » »	1,601—	2,100	»	8 » — »
» » » » » » » »	2,101—	2,700	»	9 » — »
» » » » » » » »	2,701—	3,400	»	10 » — »
» » » » » » » »	3,401—	4,300	»	11 » — »
» » » » » » » »	4,301—	5,400	»	12 » 10 »
» » » » » » » »	5,401—	6,700	»	13 » 20 »
» » » » » » » »	6,701—	8,200	»	14 » 30 »
» » » » » » » »	8,201—	10,000	»	15 » 40 »

o. s. v.

Därjämte skola vid utfärdandet af växelprotest erläggas 10 pfennige per sida af protokollet till notarius publicus samt stämpelafgift till statskassan.

Upptages växelprotesten genom en Gerichtsschreiber, utgör hans godtgörelse för protestens upptagande:

för växlar till belopp af t. o. m.	50	mark:	50 pfennige.
» » » » » » » »	51—	100	» 1 mark.
» » » » » » » »	101—	300	» 2 »
» » » » » » » »	301—	1,000	» 3 »
» » » » » » » »	1,001—	5,000	» 4 »
» » » » » » » » öfver	5,000	»	» 5 »

hvertill komma $\frac{2}{10}$ af nämnda belopp, dock minst 50 pfennige i ersättning för hvarje besök.

I *Österrike* är enligt Notariatsordning af den 25 juli 1871 notarius publicus berättigad till följande ersättning för växelprotester:

för växlar till belopp af t. o. m.	200	gulden:	1 gulden.
» » » » » » » »	201—	1,000	» 2 »
» » » » » » » »	1,001—	4,000	» 3 »
» » » » » » » » öfver	4,000	»	» 4 »

Därjämte är notarius publicus berättigad till en ersättning af 1 gulden för hvarje person, som han måste besöka för protestens verkställande.

Verkställes protesten utom den ort, där notarius publicus har sitt säte, är han berättigad till godtgörelse, beräknad efter den tid, som åtgått till förrättningen, i stället för efter ofvannämnda, efter värdet bestämde tariff. Tidsgodtgörelsen utgör 2 gulden för den första timmen samt 1 gulden för hvarje därpå följande påbörjad halftimme.

I *England* gäller följande taxa för verkställande af växelprotester:

för växlar å belopp intill	20	pund sterling: 5 shillings 6 pence
» » » » af	20— 100	» » 6 » 6 »
» » » » »	100— 500	» » 7 » 6 »
» » » » »	500—2,000	» » 10 »
» » » » »	2,000—3,000	» » 11 »

o. s. v., med tillägg af 1 shilling för hvarje nytt tusental pund eller del däraf.

Härtill kommer en afgift af 1 shilling 6 pence för beviset om protesten, för så vidt denna verkställts inom staden. Verkställes protesten utom staden, beräknas kostnaden efter afståndet.

I *Frankrike* gäller enligt lagar af den 23 mars 1848, den 27 juli 1862, den 24 nov. 1871 och den 28 febr. 1872 följande taxa:

för verkställande af protest:	7 francs 95 centimes
(häri ingår stämpelafgift till belopp af 1 francs 20 centimes)	
för protestprotokoll:	5 francs 45 centimes
(häri ingår stämpelafgift till belopp af 1 francs 20 centimes)	

I *Sverige* utgår enligt kungl. förordningarna angående expeditionslösen den 7 dec. 1883 samt angående stämpelafgiften den 2 juni 1899 afgiften för växelprotest under följande särskilda titlar:

1:o) lösen för protokoll öfver protesten: första arket 2 kr., hvarje af de öfriga 1 kr.;

2:o) lösen för bevis å växeln om verkställd protest: 1 kr.;

3:o) om åtgärden sker utom ämbetsrummet:

a) i stad, äfvensom på landet eller till stad hörande landtområde, då för förrättningens verkställande resa icke erfordras, för hvarje person, som besökes, 1 kr.; varande ersättning för vittne i denna godtgörelse inbegripen;

b) erfordras resa för verkställande af förrättning å landet eller till stad hörande landtområde, äro förrättningsman och vittne berättigade till arfvode och reseersättning efter samma grunder som i fråga om ersättning

för utmätning äro gällande. I sistnämnda afseende stadgas i kungl. förordningen ang. ersättning till förrättningsmän för utmätning i enskilda mål m. m. den 12 juli 1878, att förrättningsman skall för hvarje dylik förrättning erhålla 2 kr. samt vittne, som biträder vid förrättning, för hvarje förrättning 1 kr., hvarjämte förrättningsman och vittne äro berättigade till ersättning, hvardera för skjuts efter en häst, för resa, som erfordras för förrättningen;

4:o) slutligen skall bevis om växelprotest beläggas med *stämpel* till belopp af 50 öre.

Kostnaden för växelprotest uppgår således hos oss till 3 kr. 50 öre, om protesten verkställs å förrättningsmannens ämbetsrum, till 4 kr. 50 öre, om för protestens verkställande besök, men ej resa erfordras, samt till 6 kr. 50 öre jämte skjutsersättning, om resa erfordras.

Lösen för
protest-
protokollet.

För åstadkommande af nedsättning af ifrågavarande kostnad har herr Danielsson i motionen n:o 1 föreslagit upphäfvande af växellagens föreskrift att protokoll öfver växelprotest skall föras, hvarigenom den under 1:o här ofvan omförmälda *lösen för protestprotokollet* skulle bortfalla. Men på hemställan af lagutskottet, till hvars behandling berörda motion hänvisats, hafva redan bägge kamrarna afslagit berörda förslag.

Lösen för
protest-
beviset.

Hvad vidare angår den under 2:o) här ofvan omförmälda *lösen för bevis å växeln om verkställd protest*, får utskottet till en början erinra, att expeditionsförordningen icke innehåller uttryckligt stadgande om att lösen för dylikt bevis skall debiteras. Växellagen innehåller däremot i 82 § 2 mom. följande bestämmelse: »Om verkställd protest skall anteckning göras å växeln eller afskrift därpå». Vid tillämpningen af sistnämnda föreskrift gjorde sig hos en del protestförrättare den åsikten gällande, att sådan anteckning medförde rätt till lösen såsom för bevis, tecknadt å företedd handling. Andra protestförrättare åter ansågo sig ej berättigade att debitera lösen för ifrågavarande anteckning. År 1884 lät Riksdagens justitieombudsman anställa åtal mot notarius publicus i Karlshamn för det han uppburit lösen för sådan anteckning, som här är i fråga. Rådstufvurätten i Karlshamn ogillade åtalet, enär notarius publicus måste anses hafva varit lagligen berättigad att på sätt som skett tillgodogöra sig den i expeditionstaxan bestämda lösen för bevis, som tecknades å företedd handling. Hofrätten öfver Skåne och Blekinge yttrade däremot på anförda besvär, att hofrätten väl funne notarius publicus hafva saknat stöd af lag för sitt förfarande att uppbära lösen för sådan anteckning, hvarom fråga vore; men som han ej kunde anses hafva därigenom gjort sig skyldig till sådant oförstånd i tjänsteutföring, att ansvar därpå borde äga rum, fastställdes rådstufvurättens utslag. Sedan målet dragits under Kungl. Maj:ts

pröfning, fastställde högsta domstolen genom utslag den 16 maj 1887 rådstufvurättens utslag med 4 justitieråds röster mot 2, som gillade hof-rättens utslag.

Vid 1900 års riksdag väcktes inom Andra Kammaren motion om skrifvelse till Kungl. Maj:t med begäran om sådant tillägg till expeditions-taxan, att lösen för dylik anteckning å växel icke skulle äga rum. Veder-börande tillfälliga utskott fann det uppenbart, att ifrågavarande ersättning ursprungligen ej varit af lagstiftaren afsedd, samt ansåg, att äfven om lösen för anteckningen borttoges, den till protestförrättaren utgående ersättning vore fullt tillräcklig med hänsyn till det ringa besvär, som vore förenadt med ifrågavarande ämbetsåtgärd. Utskottet hemställde därför om bifall till motionen, hvilket ock blef Andra Kammarens beslut. I Första Kammaren blef motionen däremot afslagen. Såsom skäl för afslaget åbe-ropades, att den i Sverige utgående ersättningen för växelprotest icke syntes öfverdrifven, om den jämfördes med förhållandena i andra länder. Vidare erinrades, att protest å de flesta orter inom landet verkställdes af städer-nas tjänstemän, hvilka enligt löneregleringar vore berättigade till sportler. Äfven om detta förhållande icke utgjorde något hinder för minskande af sportlerna, syntes det dock icke befogadt att genom nedsättning af sportel-afgift eller borttagande af rättigheten därtill minska vederbörandes dem tillförsäkrade inkomster, utan att någon ersättning lämnades.

I motionen n:o 22 ifrågasätter herr Danielsson för vinnande af mera-^{Ersättning för besöket.} nämnda syftemål sådan ändring i expeditionsförordningen, att den vid växelprotest utgående, under 3:o) här ofvan omförmälda *ersättning för besöket* nedsättes från 1 krona till 50 öre.

Utskottet vill icke förneka, att en del af de skäl, som motionären åberopat till stöd för sitt yrkande, äro beaktansvärda, såsom att växel-gäldenärs underlåtenhet att i behörig tid inlösa växel *kan* bero på oförvållade olyckor och förluster samt att kostnaden för växelprotesten ofta framstår såsom en i förhållande till skuldsumman oskäligt dryg kostnad. Men å andra sidan kunna, såsom motionären själf erinrar, »många» växelprotester sägas bero på gäldenärernas slarf och lättsinne; och vare sig för öfrigt orsaken är af det ena eller andra slaget, bör enligt utskottets mening hänsyn till växelgäldenärerna icke leda till obillighet mot den som är skyldig att verkställa växelprotesten. En sådan obillighet ligger emellertid enligt utskottets förmenande i den nedsättning af ersättningen för protest-besöket, som motionären föreslagit. Enligt motionärens förslag skulle näm-ligen i regel protestförrättaren och hans vittne hvar för sig erhålla allenast

Utskottets
yttrande.

25 öre för verkställande af en växelprotest. Härvid är att ihågkomma, å ena sidan att hvarje stämmingsman för delgifning af en stämning är berättigad till en ersättning af 50 öre, samt å andra sidan att åtskilliga protestförrättare, särskildt de som ej äro anställda såsom magistratstjänstemän, själfva måste bekosta sig ämbetslokal, skjuts inom stad etc. Särskildt hvad Stockholm beträffar har utskottet inhämtat, att dessa kostnader kunna uppgå till rätt afsevärda belopp. Sålunda har en här anställd notarius publicus för utskottet uppgifvit, att från hans bruttointkomst af växelprotester under år 1906, 6,320 kronor, beräknas afgå omkostnader till belopp af omkring 2,500 kronor, i följd hvaraf nettointkomsten af växelprotesterna för honom skulle uppgå till omkring 3,820 kronor. I sammanhang härmed må meddelas, att hela antalet växelprotester i Stockholm under år 1906, enligt uppgift af Stockholms stads statistiska kontor, uppgick till 6,318 samt att för dessas verkställande funnos antagna fyra notarii publici. Lägre ersättning än den, som nu utgår för själfva besöket vid växelprotest, anser utskottet därför ej böra ifrågasättas.

Med hvad nu anförts har utskottet emellertid ej afsett att bestrida möjligheten eller lämpligheten af en nedsättning af totalkostnaden för växelprotest, då fråga är om växlar till så ringa belopp, att protestkostnaden i förhållande därtill framstår såsom oskäligen. Herr Karlsson har i sådant afseende i sin motion gifvit en anvisning, som synes utskottet värd att beaktas, genom förslaget om införande af progressiv skala för protestavgifter, ställd i förhållande till växelsummans storlek. Såsom af ofvanstående redogörelse för hithörande förhållanden i främmande stater framgår, utgår i Norge, Danmark, Preussen, Österrike och England protestavgiften efter en dylik progressiv skala. Därest samma grundsats vunne tillämpning hos oss, borde emellertid enligt utskottets mening progressionen eller degressionen af förut nämndt skäl komma till synes icke i fråga om ersättningen för besöket, utan i fråga om lösen för protestprotokollet eller lösen för protestbeviset eller möjligen bägge sistnämnda avgifter.

Utskottet får således hemställa,

1:o) att herr Danielssons motion, n:o 22, icke måtte till någon Andra Kammarens åtgärd föranleda; samt

2:o) att Andra Kammaren ville, i anledning af herr Karlssons motion, n:o 138, för sin del besluta, att Riksdagen må i skrifvelse hos Kungl. Maj:t anhålla om utarbetande af sådan ändring i gällande expeditionsför-

ordning, att den däri stadgade lösen för protokoll öfver
växelprotest samt för bevis därom å växel må i fråga
om växlar till mindre belopp nedsättas.

Stockholm den 12 april 1907.

På utskottets vägnar:

C. F. PETERSSON.

Herr *J. G. Pettersson* i Södertälje har begärt få antecknadt, att han
icke deltagit i ärendets slutliga behandling inom utskottet.
